

Predikan

8 e tref 2017, årg. 3

Psalmer: 721, 10, 657, 266 b, 522, 751

Pär-Magnus Möller

Vad då ”den trånga porten”? Vad menar Jesus egentligen med det? När jag hör talas om den trånga porten och den smala vägen får jag någon slags klaustrofobisk känsla av att trycka mig igenom en trång passage med risken att fastna där. Obehagligt! Dessutom sägs det att den nämnda porten är svår att finna – som om Gud i någon slags elakhet gömt undan den för att göra det svårt för oss att komma igenom den. Ja, Jesus gör det verkligen inte alltid lätt för oss att förstå vad han menar.

Vad är det då vi skall finna där bortom vägen och bakom porten? Jo, fördärvet eller livet. I slutet av vägen och bakom porten kan vi finna antingen livet eller fördärvet, därför är det viktigt att vi väljer rätt – och enligt Jesus är det få som gör det. Det är onekligen obehagliga ord han säger oss. Verkligt skrämmande om vi tar dem på allvar.

Hur skall man då bli räddad – hur skall man klara av att både finna och gå den smala vägen genom den trånga porten för att nå livet när det nu verkar så svårt?

Du måste ta emot. Det är hela svaret – du måste ta emot det som Jesus vill ge dig utan undanflykter eller krumbuktningar. Du måste alltså lära dig att ta emot. Visst låter det lätt – men Gud vet hur svårt vi har för det. Du måste öva dig i att ta emot förlåtelsen till exempel. Det låter ju skönt att kunna bli förlåten – men samtidigt handlar hela förlåtelsegrejen om att du måste erkänna dig som en syndare. Om du inte erkänner dig som en syndare så har du ju inget att ta emot förlåtelsen för och då går den dig förbi – fattar du att det inte är så lätt. Vem vill erkänna sig som syndare? I vissa kyrkliga traditioner älskar man visserligen att erkänna sig som syndare – det är liksom något man bara gör – *Hej jag heter Nisse eller Elvira och jag är en syndare!* Men så enkelt kommer vi inte undan. Det är inte på din muns beklännelse det hänger utan på ditt hjärta. Att i hjärtat erkänna sig som syndare är betydligt svårare. I det ligger nämligen mycket. Dels innebär det att du frånsäger dig rätten att döma över andra – eftersom du är en syndare får du inte i ditt hjärta döma andra och tillsammans med den berömda fariséen tacka Gud för att du inte är som dom. En människa som vågar erkänna sig som syndare ser istället med kärlek på sina medmänniskor – och älskar dem för att de är ens olycksbröder eller systrar och i behov av samma förlåtelse som en själv.

Det handlar om förlåtelse men också om att ta emot allt i tacksamhet. En medveten och ångerfull syndare vet att den egentligen inte har rätt till någonting

– en syndare tillhör döden och allt liv den får är en gåva av Gud. En del kristna har fått för sig att skall man erkänna sig som ångerfull syndare måste man se eländig ut och tala föraktfullt om sig själv – man skall oja sig och vara allmänt miserabel – men sådan är inte en ångerfull syndare, sådan är bara en självömkare och det är inte samma sak. Nej, en medveten ångerfull syndare lever i tacksamhet över allt det goda han eller hon ändå får. En medveten ångerfull syndare är en människa som övar sig att leva av nåden.

En medveten, ångerfull syndare har på detta sätt lämnat sitt eget högmod, sin egocentricitet, sitt självhävdelsebehov till Jesus för att i stället ta emot av det liv Jesus vill ge och som vi kallar nåden.

Den människa som inte känner Gud blandar gärna ihop detta självuppgivande med någon slags självutplåning – men så är inte fallet. Att ge upp sig själv för att ta emot Jesus är inte självutplåning utan att komma hem – att bli den jag var skapad att vara, inte den som synden och syndafallet gjort mig till. Paulus beskriver det så skönt i Romarbrevet som vi läste som epistel idag: *"Ni har inte fått en Ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en Ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: "Abba! Fader!" Vi kan ropa Abba Fader för vi har blivit fria från vårt eget fängelse och kommit hem till Far.*

Vi ser hur nära Jesus vill komma oss – vad stora saker han vill förändra i våra liv för att vi skall kunna följa honom – kanske kan vi då också då förstå vad han menar när han säger att vägen är smal att gå.

Jag läste en berättelse en gång som jag tyckte var väldigt bra för att beskriva svårigheten i att följa Jesus och ge upp sitt eget. Den handlar om två portar. Över den ena porten står det himmelen och över den andra står det helvetet. Utanför porten till himmeln står Jesus för att ta emot dem som lämnat det jordiska livet.

Först fram kommer en gammal general, överhängd av medaljer och utmärkelser. *Välkommen säger Jesus, vad roligt att se dig. Du kan hänga av dig uniformen där borta så skall du få en alldeles ny skinande vit klädnad av mig!* Generalen tittar misstänksamt på Jesus och säger: *Skall jag ta av mig uniformen, vad skall det vara bra för? Tar jag av mig uniformen så är det ju ingen som kan se vilka storverk jag presterat under livet!* Jesus tittade på honom med kärleksfull blick: *Du förstå det just det som är poängen med himmelen, här är ingen mer än den andre. In i himmelen kommer vi bara genom att vi tar på oss den vita klädnaden och lämnar allt annat.* Generalen sneglade åt den andra dörren: *Jaha, men om jag går in genom den där andra dörren istället, får jag ha kvar mina medaljer då?* Dörren till helvetet öppnades och ut tittade Fan själv: *Här får du ha så många medaljer du vill – stövlar också om det dig behagar – välkommen!* Väste

han. Utan att se på Jesu förtvivilade ansikte gick generalen in i helvetet. Och dörren stängdes.

Strax kom en äldre kvinna som uppenbarligen varit mycket vacker – det märktes på hennes sätt att röra sig att hon var van att glänsa i de mer välborna salongerna. *O, Jesus*, sade hon med ett dubbelydligt leende samtidigt som hon lätt lät sin hand vila på hans axel, *Vill du vara så snäll och öppna himmelens port för lilla mig?* Hon blinkade med de lösa ögonfransarna och Jesus log och sade: *Mycket gärna, men först måste du ta på dig den vita klädnaden.* Kvinnan tittade föraktfullt på den enkelt skurna dräkten. *Går alla omkring i sådana särkar*, sade hon medan hennes leende sakta stelnade i avsky. *Hela mitt liv har jag får höra att alla har lika värde, att skönheten sitter på insidan och allt annat sådant trams – jag vill låta min skönhet få blomma ut, jag vill stå i centrum, jag vill, jag vill, jag vill.* Den andra dörren öppnades och ett rödmosigt ansikte visade sig: *Jag vill... ha dig! Här får du glittra i all din skönhet, här finns många du i evighet får överglänsa – välkommen in i värmen!* Kvinnan tog den onde i klöven och gjorde sin storartade entré i helvetet. Och porten stängdes i ett moln av svavelgul rök.

Den sista personen som kom gående var den mest tragiske av de tre. Med långsamma trötta steg gick han upp för den vita trappan. Jesus sprang honom till mötes omfamnade honom och sade: *Äntligen, käre vän – jag har sett vad du lidit, vad människor har gjort dig för ont. Nu skall du få komma hem och vila. Lämna nu allt bakom dig och låt himmelens härlighet hjälpa dig att gömma. Här är din vita dräkt – tecknet på att du får börja om från början igen.* Mannens ögon brann av hat: *Glömma! Jag skall aldrig glömma, aldrig förlåta, aldrig lämna hitt hat. Den enda himmel jag längtar efter är att få se dessa som gjort mig så ont lida lika mycket som jag led.* Jesus såg förskräckt på honom och sade: *Inget blir bättre av det. Det är inte du som skall straffa dem – det är Guds sak! – Det är min sak!* Sade mannen kallt och knackade på den andra dörren. Den öppnades och mannen frågade: *Är detta en plats för hat och hämnd?* – *Välkommen!* svarade rösten där innanför. Och än en gång stängdes porten.

Jesus sade: *Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den. Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den.* Vi kanske kan ana vad Jesus menar!

Vad skall vi då göra? Ja egentligen kan vi bara göra en enda sak – be om hjälp. Bara en sak kan vi göra: Be om att Gud på nytt och på nytt skall skänka oss den Helige Ande och be att han skall hjälpa oss följa honom, att vi skall omvända oss till honom och bort från den onde – för det stod ju i Romarbrevet: Alla som leds av Ande från Gud är Guds barn.

Låt oss därför be: *Herre Hjälp oss att ta emot det liv du vill skänka oss. Hjälp oss att ta relationen med dig på allvar, befria oss från ljumhet och likgiltighet och annat som leder oss bort från dig. Hjälp oss att bli mottagande till vår natur, hjälp oss att i djupet av vår varelse ta emot den förlåtelse du vill ge, den nåd du skänker, den frihet vi får som gåva. Hjälp oss att lämna oss själva, vår egocentricitet och egoism. Befria oss till dem som du en gång ville att vi skulle vara. Hjälp oss att gå den väg och finna den port som öppnar det himmelska och eviga livet för oss. Herre förbarma dig över oss – Far, hjälp oss, dina barn ber! Amen.*